ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. Ch.**, zastoupen JUDr. Markem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykovo nám. 91/28, Karviná - Fryštát, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2016, č. j. MSK 147224/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2018, č. j. 22 A 37/2017 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

I. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Karviné (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016, č. j. MMK/148276/2016, odejmul žalobci oprávnění řidiče taxislužby pro ztrátu spolehlivosti podle § 21c odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Žalobce byl totiž rozhodnutím magistrátu ze dne 17. 12. 2014, č. j. MMK/158566/2014, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 31. 10. 2014 řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem (dechovou zkouškou bylo po odečtení odchylky zjištěno, že měl v krvi minimálně 0,35 g/kg alkoholu), za což mu byla uložena pokuta

ve výši 10.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (tj. od 14. 1. 2015). Současně stanovil, že do doby zákazu činnosti se započítává doba zadržení řidičského průkazu od 31. 10. 2014 do nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
[2] Žalovaný rozhodnutí magistrátu o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby potvrdil a žalobcovo odvolání zamítl.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji zamítl.

[4] Krajský soud dovodil, že odejmutí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 3 zákona o silniční dopravě je jednorázovým automatickým následkem, který nepodléhá správnímu uvážení a je důsledkem zjištění, že řidič taxislužby přestal být spolehlivý. Účelem tohoto opatření není kompenzace škody, ale především odvrácení recidivy a odstrašující, resp. represivní účinek na řidiče taxislužby. Jedná se tedy o trest *sui generis*. Z hlediska námitky porušení zásady *ne bis in idem* se proto krajský soud dále zabýval tím, zda může být považováno za další sankci za protiprávní jednání podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy zda tato sankce naplnila podmínku *„idem"*. Dospěl k závěru, že v posuzované věci totožnost skutku není dána; je zde odlišnost v právně významném následku. V případě § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je chráněným zájmem bezpečnost silničního provozu. Chráněným zájmem § 21c odst. 3 je ve spojení s § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě ochrana spotřebitele. Totožnost skutku *de iure* není dána; uložení sankce za přestupek nebrání vzniku následku předvídaného v § 21c odst. 3 zákona o silniční dopravě.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že pokud spáchal dopravní přestupek, kterého se dopustil tím, že řídil pod vlivem zbytkového alkoholu, a za toto jednání mu byl uložen trest ve formě pokuty a zákazu činnosti, je dvojím trestáním za totožné jednání, pokud mu byla uložena sankce podle zákon o silniční dopravě spočívající v zákazu výkonu práce řidiče taxislužby. Jestliže byl stěžovateli poté, co zcela vykonal trest zákazu řízení motorových vozidel, uložen trest zákazu řízení specializovaného vozidla taxi služby, jde o totožný trest za dopravní přestupek, za který již byl sankcionován. Bylo by možné si představit, že by společně se zákazem řízení všech motorových vozidel byl uložen i trest zákazu řízení vozidel taxislužby, byť v dalším správním řízení, které by časově navazovalo na rozhodnutí o přestupku. Není ovšem možné, aby výkonu jednoho trestu, následoval totožný trest, a tím docházelo k prodlužování doby, po kterou se stěžovatel nemůže věnovat svému povolání.

[7] Výklad provedený krajským soudem by byl namístě v případě, kdy by dopravní úřad sankcionoval stěžovatele za ztrátu spolehlivosti spočívající v dalších skutkových podstatách (nezapnutí taxametru, naúčtování nesprávné odměny za cestu atd.). Pokud chtěl zákonodárce postihnout ztrátou spolehlivosti řidiče taxislužby citelnější sankcí za přestupek, měl na tuto skutečnost pamatovat speciální skutkovou podstatou přestupku, a nikoli formou ztráty spolehlivosti řidiče taxislužby.

[8] Stěžovatel požaduje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci

[10] Soud se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je přípustná. Po věcném posouzení dospěl soud k závěru, že, byť se plně neztotožňuje s důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, není kasační stížnost důvodná. Soud dále uvádí, že po provedení nutných procesních úkonů přistoupil ihned k meritornímu posouzení věci. Nezabýval se proto již stěžovatelovým návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 23. 7. 2018.

[11] Podle § 21c odst. 3 zákona o silniční dopravě odejme dopravní úřad oprávnění řidiče taxislužby, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3. Podle § 9 odst. 3 písm. b) bod 1. zákona o silniční dopravě se za spolehlivého pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, komu byla v posledních 3 letech uložena sankce za přestupek spočívající v řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

[12] Ze správního spisu plyne, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 17. 12. 2014 popsaným v bodu [1] rozsudku uložena sankce za přestupek, pro který stěžovatel nemohl být dle § 9 odst. 3 písm. b) bodu 1. zákona o silniční dopravě považován za spolehlivého. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 1. 2015. Magistrát rozhodnutí o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby pro ztrátu spolehlivosti vydal dne 20. 9. 2016 (právní moci nabylo dne 25. 11. 2016); soud tedy nemá pochyb o tom, že zákonem předvídané podmínky pro vydání tohoto rozhodnutí byly naplněny.

[13] V souzené věci je soudu předložena k posouzení jediná otázka, zda odejmutí oprávnění řidiče taxislužby představuje druhou sankci za jednání, kterým byl stěžovatel uznán vinným rozhodnutím magistrátu a za který mu byla uložena pokuta a zákaz činnosti, a zda tedy došlo k porušení zásady *ne bis in idem*.

[14] Zásada *ne bis in idem,* tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za tentýž čin, je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého *nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby*. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva), podle nějž *nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu*. Judikatura správních soudů obecně vychází z předpokladu, že uvedená zásada se uplatňuje i ve správním trestání (srov. např. rozsudek ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010 – 74).

[15] Pro zodpovězení otázky, zda došlo k porušení dotčené zásady, je nutno se v nyní souzené věci zabývat povahou odejmutí oprávnění řidiče taxislužby dle § 21c odst. 3 zákona o silniční dopravě, zejména pak tím, zda je lze považovat za sankci a zda tedy došlo k uložení dvojího trestu.

[16] Jak vyložil Evropský soud pro lidská práva, pojem trestní řízení, resp. trest obsažený v čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 musí být vykládán ve světle obecných principů týkajících se souvisejících spojení „trestní obvinění“ a „trest“ v čl. 6 a 7 Úmluvy (rozsudek velkého senátu ze dne 10. 2. 2009, č. 14939/03, *Sergey Zolotukhin proti Rusku*, bod 52, či rozsudek velkého senátu ze dne 6. 1. 2011, č. 34932/04, *Paksas proti Litvě*, bod 68). Zda se v daném případě jedná o trestní řízení či trest pro účely uplatnění zásady *ne bis in idem*, bude závislé na posouzení tzv. engelovských kritérií formulovaných pro účely výkladu pojmu „trestní obvinění“ v rozsudku pléna ze dne 8. 6. 1976, č. 5100/71, *Engel a další proti Nizozemsku*.

[17] Prvním z těchto kritérií je kvalifikace deliktu ve vnitrostátním právu (zda je ustanovení definující „delikt“ zařazeno mezi trestní normy, či nikoli). To je dle ESLP pouze výchozí bod. Indicie takto získaná má jen formální a relativní hodnotu. V nyní souzené věci lze k prvnímu kritériu jednoznačně uvést, že odejmutí oprávnění řidiče taxislužby neřadí český právní řád mezi trestněprávní normy. Formálně tak o trest nejde.

[18] Druhým kritériem je povaha obvinění (deliktu). Kritérium povahy obvinění v sobě zpravidla zahrnuje dvě dílčí otázky, a to zda je daná právní norma adresována všem nebo pouze určité skupině lidí se specifickým postavením, a zda je účel sankce, která se ukládá (alespoň částečně) preventivně-represivní nebo čistě reparační povahy. Co se týče osob ve specifickém postavení, to ESLP shledal například v případě norem určených vojákům, advokátům, lékařům, státním úředníkům, soudcům apod. Dle Nejvyššího správního soudu i v nyní souzené věci posuzovaná právní norma dopadá na úzce vymezenou skupinu osob, tedy pouze na osoby vykonávající práci řidiče taxislužby.

[19] Z hlediska účelu odejmutí oprávnění lze v prvé řadě uvést, že nemá reparační povahu. Nelze ale ani jednoznačně konstatovat, že účel odejmutí oprávnění je preventivně-represivní. Preventivním účelem se míní odrazení pachatele *„od páchání trestné činnosti v budoucnu, tedy zda sankce byla uložena jako trest s cílem odradit od dalšího páchání takových činů, nikoli s cílem bezprostředně zamezit pachateli v tom, aby ve své trestné činnosti pokračoval”* (Kmec, J. in: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání, Praha, C. H. Beck 2012, s. 575.). Soud má za to, že přímým účelem odejmutí oprávnění není odrazení řidiče taxislužby od páchání přestupků, tedy zabránění dalšímu budoucímu páchání takových činů. Tato norma vyjadřuje zájem státu na řádném výkonu taxislužby (osobní přepravy osob) související s určitými požadavky na kvalitu osob, které tuto činnost provozují. Soud nezpochybňuje, že sekundárním důsledkem odejmutí oprávnění může být též odstrašení řidičů taxislužby od budoucího páchání přestupků a lze zde spatřovat (alespoň vzdáleně) jistý preventivní prvek. Jak však vyplývá z judikatury ESLP (např. rozsudek ze dne 16. 2. 2010, č. 31911/03, *Albert proti Rumunsku*), v případech, kdy je shledán preventivně-represivní účel a povaha normy nikoli obecná, je třeba postoupit ke zkoumání třetího kritéria (druh a závažnost sankce), které teprve v souhrnu s ostatními dává odpověď na otázku, zda jde o trest ve smyslu Úmluvy. Ani druhé kritérium tedy nevede soud k závěru, že by dané opatření mělo povahu trestu.

[20] Třetím kritériem je pak posuzování druhu a stupně závažnosti sankce, která dané osobě hrozí. Judikatura nevymezila žádná obecná kritéria, která by rozhraničovala sankce malé a větší závažnosti. Záleží na posouzení toho kterého konkrétního případu. Vodítkem pro určení, zda jde o sankci svědčící pro závěr o trestní povaze určitého opatření, mohou být závěry ESLP

v jednotlivých kauzách. Soud vychází z toho, že v případech, kdy je ve hře trest odnětí svobody (a to i jako trest náhradní), jde o dostatečně závažnou sankci. Stejně tak považoval za závažnou sankci zvýšení daně v řádech stovek procent. Naopak za dostatečně závažnou sankci na to, aby třetí kritérium převážilo nad druhým, ESLP např. nepovažoval propuštění úředníka ze státní služby, zákaz výkonu činnosti advokáta po dobu čtyř měsíců a zákaz působit v orgánech advokátní komory po dobu pěti let (rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011, č. 46227/08, *Zerouala proti Francii*), ani odejmutí oprávnění k prodeji alkoholických nápojů znamenající okamžité ukončení činnosti restaurace (rozsudek ze dne 7. 7. 1989, č. 10873/84, *Tre Traktörer AB proti Švédsku*). Závěry obsažené v tomto rozsudku považuje soud za aplikovatelné i v nyní souzené věci. Skutkové okolnosti daného případu byly takové, že švédské úřady odejmuly licenci k prodeji alkoholických nápojů, a to proto, že účetnictví prodejce bylo neúplné a různě upravované, což znemožňovalo kontrolu prodeje alkoholických nápojů. V důsledku odejmutí licence došlo hned následující den k ukončení podnikání prodejce. Přesto ESLP nedovodil, že by se jednalo o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jakkoliv nepopíral závažnost dopadů odnětí licence na stěžovatelku.

[21] Vezme-li soud v úvahu závažnost nyní posuzované sankce, která spočívá v odejmutí oprávnění, jehož důsledkem je nemožnost výkonu konkrétního povolání (řidiče taxislužby) po určitou omezenou dobu (maximálně tří let, rozhodne-li teoreticky dopravní úřad o odejmutí oprávnění v den právní moci rozhodnutí o přestupku), nikoli zákaz řízení obecně, nejde o sankci natolik závažnou, že by dosáhla míry závažnosti stanovené v judikatuře ESLP pro to, aby ji bylo možno označit za trest.

[22] Soud tedy po posouzení dotčeného opatření tzv. engelovskými kritérii konstatuje, že není trestem (resp. trestním obviněním) ve smyslu Úmluvy. Zásada *ne bis in idem* tedy nemohla být ve stěžovatelově věci porušena.

[23] Ostatně k totožnému závěru dospěl soud ve své judikatuře již dříve, přičemž zde není důvod, proč by se od těchto závěrů měl v nyní souzené věci odklánět. V rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 11/2009 – 66, soud vyslovil, že *„[o]debrání tohoto průkazu proto není typickou sankcí, ale zákonem stanoveným opatřením, jehož smyslem je zabránit konkrétnímu řidiči nerespektujícímu zákonem stanovené povinnosti v dalším výkonu taxislužby, ať již u stávajícího či u jiného provozovatele taxislužby“*. Soud dále podrobně vyložil v rozsudku 22. 3. 2013, č. j. 8 As 32/2012 – 63, č. 2894/2013 Sb. NSS, že odebrání průkazu o způsobilosti není sankcí *stricto sensu*. Je třeba jej spíše vnímat jako administrativní opatření, jehož smyslem je zajistit, aby taxislužbu vykonávali pouze řidiči, kteří respektují své zákonné povinnosti. Soud nezpochybnil, že faktické znemožnění výkonu povolání řidiče vozidla taxislužby je přísným opatřením. Je však odrazem významu, který zákonodárce přikládá zájmu na řádném výkonu taxislužby. Jedná se totiž o službu, která zajišťuje silniční dopravu pro cizí potřeby spočívající zejména v přepravě osob, musí být proto vykonávána bezpečně, kvalifikovanými a spolehlivými řidiči.

[24] Závěry vyslovené ve shora uvedených rozsudcích nepozbývají dle soudu nic ze své správnosti ani v důsledku závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, č. 3339/2016 Sb. NSS. Zde soud vyložil, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 Úmluvy. Ačkoli je záznam stanoveného počtu bodů také druhotným následkem spáchání některých přestupků, který může ve svém

souhrnu vést až ke znemožnění výkonu řidičského oprávnění, oproti odejmutí oprávnění řidiče taxislužby jde o druhotný následek s nejširším osobním dopadem (tedy na všechny řidiče). Odejmutí oprávnění řidiče taxislužby je opatřením dopadajícím na úzce vymezenou skupinu přestupců, kterým stát umožnil výkon určitého povolání za přesně zákonem stanovených podmínek. Pokud tyto podmínky (včetně podmínky spolehlivosti) přestane splňovat (a to z jakéhokoli zákonem vymezeného důvodu, nemusí jít pouze o předchozí spáchání v zákoně vyjmenovaných přestupků), nemůže být nadále nositelem tohoto oprávnění. Jde o plně předvídatelný a automatický důsledek. Pravdou je, že jde *de facto* o znemožnění výkonu určitého povolání, nikoli však o znemožnění výkonu řidičského oprávnění jako takového (stěžovatel tedy může řídit vozidla a případně vykonávat též jiné povolání související s řízením vozidel), jehož účelem je nepřipustit k výkonu této činnosti osobu, u které záruka spolehlivosti po určitou dobu dána být nemůže.

[25] Klíčové z hlediska posuzování odejmutí oprávnění jako trestu v souzené věci je tedy fakt, že stěžovateli bylo odejmuto oprávnění k činnosti, kterou stát umožnil provozovat za účelem zisku omezenému okruhu osob splňujících zákonem stanovené podmínky. Právě omezenost pořádkových či sankčních opatření jen na určitý úzký okruh osob je v judikatuře ESLP významným signálem, že o trest ani trestní obvinění nejde (viz výše) a odlišuje tak odejmutí oprávnění od zápisu bodů v registru řidičů, které je opatřením dopadajícím bez rozdílu obecně na všechny držitele řidičského oprávnění páchající přestupky, které jsou „bodově ohodnocené“.

[26] K obdobným závěrům dospěl soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 10 Ads 38/2016 – 41, a to již při zohlednění závěrů rozšířeného senátu vyslovených v usnesení č. j. 6 As 114/2014 – 55. Nejvyšší správní soud se zde také zabýval povahou opatření spočívajícího v odejmutí oprávnění, a to povolení ke zprostředkování zaměstnání dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Zde soud jednoznačně vyslovil, že ani odejmutí tohoto povolení není trestem ve smyslu Úmluvy. Zdůraznil, že tímto není vyloučeno, že odejmutí státního povolení k určité činnosti či odejmutí licence může v určitých případech představovat trest. Jako příklad uvedl právě záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů. Odlišnost obou opatření spatřoval shodně, jako v nyní souzené věci, omezeností na úzký okruh osob, kterým stát umožnil výkon specifické činnosti.

[27] Soud k tomu v nyní souzené věci doplňuje, že zákon o silniční dopravě stanoví přesné podmínky, za kterých může určitá osoba vykonávat práci řidiče taxislužby (srov. § 21 a násl.). Tuto práci může vykonávat osoba, která je mimo jiné držitelem oprávnění řidiče taxislužby (§ 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě). Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný, pokud je žadatel starší 21 let a je spolehlivý ve smyslu § 9 odst. 3. Spolehlivost je tedy jednou ze zákonných podmínek pro udělení oprávnění řidiče taxislužby, které je pak podmínkou pro vykonávání práce řidiče taxislužby. V případě ztráty spolehlivosti pak ze zákona dochází *de facto* automaticky k odejmutí uděleného oprávnění. Správní orgán zde nemá žádný prostor k uvážení. Odejmutí oprávnění je vyjádřením zájmu společnosti na tom, aby činnost řidiče taxislužby vykonávaly pouze spolehlivé osoby, které nepáchají závažné přestupky (či trestnou činnost) související s řízením motorových vozidel. Jak již uvedl soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 9 As 202/2014 - 236, č. 3193/2015 Sb. NSS (ve kterém se zabýval povahou odejmutí oprávnění k provozování komoditní burzy), „[s]*právní úřady disponují nejen sankčními oprávněními, ale řadou mocenských oprávnění, kterými mohou velmi účinně prosadit plnění právních povinností, zabránit jejich dalšímu porušování nebo odstranit protiprávní stav (např. exekuční*

prostředky, možnost bezprostředních zásahů, oprávnění zakázat určité činnosti, vyloučit věci z užívání, zastavit provoz, zrušit, pozastavit, omezit vydaná povolení, rozhodnout o odstranění nepovolené stavby, vyslovit zákaz pobytu cizince z důvodu nedodržování stanovených povinností). Plnění právních povinností ve veřejné správě lze proto zajistit i jinými způsoby než správními tresty." Rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt a rozhodnutí o výše uvedených opatřeních jsou proto zcela odlišné a samostatné právní instituty. Jejich souběžné užití proto není ani porušením zásady *ne bis in idem* (srov. bod 89. tamtéž).

[28] Výklad stěžovatele, podle nějž je odejmutí oprávnění trestem, vede k absurdním závěrům. Pokud by totiž byl stěžovatel postižen za přestupek (na jehož základě dojde ke ztrátě spolehlivosti), nemohlo by mu již být odejmuto oprávnění řidiče taxislužby, neboť by v logice stěžovatele muselo jít o dvojí trestání za tentýž skutek. Zákon je však koncipován jinak, a umožňuje jednak potrestat řidiče za přestupek, jednak odejmout oprávnění v důsledku ztráty spolehlivosti.

[29] Je proto třeba uzavřít, že v případě odejmutí oprávnění podle § 21c odst. 3 nejde o uložení trestu.

[30] K námitce, že rozhodnutí o odejmutí oprávnění mělo následovat ihned po vykonání trestu zákazu činnosti, soud připomíná, že dle citovaného ustanovení je řidič taxislužby považován za nespolehlivého, byla-li mu uložena sankce v posledních třech letech. Zákon tedy povinnost správního orgánu rozhodnout o odejmutí oprávnění nijak neváže na okamžik vykonání trestu uloženého v přestupkovém řízení, ani správním orgánům neukládá, že o odejmutí oprávnění musejí rozhodnout ihned po právní moci rozhodnutí o přestupku. V praxi takový postup ani nebude představitelný, neboť zpravidla uplyne určitá doba mezi rozhodnutím o sankci za přestupek a okamžikem, kdy se příslušný dopravní úřad dozví o skutečnosti, že byl řidič za delikt, s nímž zákon spojuje ztrátu spolehlivosti, potrestán. Řízení o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby a řízení o uložení sankce jsou samostatná správní řízení. Souvisejí spolu pouze do té míry, že výsledek řízení o uložení sankce je výchozím předpokladem pro odebrání průkazu o způsobilosti.

[31] Na okraj soud dodává, že postup správních orgánů byl pro stěžovatele naopak výhodnější, neboť po vykonání trestu zákazu činnosti (tj. od 1. 5. 2015) až do právní moci rozhodnutí o odejmutí oprávnění, tj. do 25. 11. 2016, mohl činnost řidiče taxislužby vykonávat, ačkoli byl z pohledu zákona o silniční dopravě nespolehlivý. Nadto k tomuto datu již uplynula podstatná část z tří let, po které je po uložení sankce za daný přestupek stěžovatel považován za nespolehlivého.

[32] Nepřípadný je též požadavek stěžovatele, aby k odejmutí oprávnění došlo pouze v případě, kdy ke ztrátě spolehlivosti došlo z jiných důvodů (stěžovatel zmiňuje důvody obsažené v § 9 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě). I v případě poškození cestujícího na ceně jízdného, nepořízení záznamu o přepravě či nevydání dokladu o zaplacení jízdného musí nejprve dojít k uložení sankce za přestupek, aby následně mohlo nastoupit opatření v podobě odejmutí oprávnění. Soud nevidí žádný důvod (a stěžovatel žádný takový důvod netvrdí), proč by ve vztahu k těmto důvodům ztráty spolehlivosti měly správní orgány postupovat odlišně.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[33] Lze tedy shrnout, že opatření spočívající v odejmutí oprávnění řidiče taxislužby není sankcí, proto v souzené věci nemohlo dojít k porušení zásady *ne bis in idem*. Soud nepominul, že krajský soud postavil svou argumentaci na závěru, že toto opatření sankcí je, nicméně k porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo, neboť nebyla dána totožnost skutku. Za popsané situace Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu i přes nesprávné dílčí závěry z celkového hlediska obstojí; i krajský soud totiž dospěl k závěru, že k porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo, byť z nesprávných důvodů. Jak již soud uvedl v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, *„v případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je (...) rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány.*“

[34] Soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ani mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu